

КРИМИНАЛНИ РАЗКАЗИ

Артър Конан Дойл
Фредерик Гървинг Андерсън
Робърт Хауърд
Ърл Дер Бигърс
Гървинг Коб
Морис Льоблан

Издателство
 ПАРИТЕТ

РУСКИ КНИГИ НА БЪЛГАРСКИ ЕЗИК

КРИМИНАЛНИ РАЗКАЗИ

Артър Конан Дойл; Фредерик Ървинг Андерсън; Ървинг Коб;
Робърт Хауърд; Ърл Дер Бигърс; Морис Льоблан, 248 стр.

Поредица БИБЛИОТЕКА ЗА ЧЕТЕНЕ

Превод: Лиляна Мандаджиева ; Таня Балова; Ц. Ц. Добро-
джалиев

Още преди да е получил титлата рицар на Нейно Величество, сър Артър Конан Дойл се ползва с невероятна популярност, а детективските романи са вече доста търсени и актуални.

В този сборник са събрани най-добрите образци в жанра на криминалния разказ, написани в началото на ХХ век. Именно това е времето, когато се раждат популярните до ден днешен художествени герои: Шерлок Холмс и Арсен Люпен – „благородни разбойници“ и виртуозни крадци, за които не съществуват прегради. Те никога не се предават и се подчиняват единствено на собствения си кодекс на честта. Ник Картър е друг обаятелен образ на очарователен авантюрист. Невероятно кадърен детектив, който действа в стила на най-великите тайни агенти и полицаи, разкриващ с лекота най-сложните и заплетени криминални случаи.

Представените истории са детективски бисери с неочакван край, с увлекателни сюжети, написани с неподражаем хумор. Дръзките грабежи, рискованите авантюри, изненадващите покушения и двубои лице в лице, заплетените загадки и брилянтни решения – тези истории ще ви държат в напрежение до последната страница!

За поръчки от сайта

www.paritetbg.com – 20% отстъпка.

Предпечатна подготовка Паритет ООД

Всички права са защитени. Никаква част от тази книга не може да бъде възпроизведена в каквато и да е форма без писменото разрешение на притежателя на авторските права.

ISBN 978-619-153-423-4

ИЗДАДЕНИ В „БИБЛИОТЕКА ЗА ЧЕТЕНЕ“

1. **Александър Куприн** – ДУЕЛ
2. **Александър Дюма** – КАВАЛЕРЪТ Д'АРМАНТАЛ
3. **Приказки от цял свят** – ЧУДНА ОГЪРЛИЦА
4. **Александър Куприн** – БЯЛАТА АКАЦИЯ, разкази
5. **Майн Рид** – КВАРТЕРОНКАТА
6. **Януш Корчак** – КРАЛ МАТИУШ ПЪРВИ
7. **Лев Толстой** – СЕВАСТОПОЛСКИ РАЗКАЗИ.
ХАДЖИ МУРАТ, повести
8. **Иван Тургенев** – ПРОЛЕТНИ ВОДИ. АСЯ, повести
9. **Йенс Петер Якобсен** – НИЛС ЛЮНЕ
10. **Оноре дьо Балзак** – ЕДНА ТЪМНА АФЕРА
11. **Сигрид Унсет** – СЪРЦЕТО НА ЙЕНИ
12. **Джек Лондон** – ЗВЕЗДЕН СКИТНИК ИЛИ
УСМИРИТЕЛНА РИЗА
13. **Антон Чехов** – ЖИВОТЪТ Е ПРЕКРАСЕН!, разкази
14. **Фьодор М. Достоевски** – ИГРАЧЪТ НА РУЛЕТКА
15. **Велики руски драматурзи** – **Н. Гогол**, РЕВИЗОР; **А. Н. Островски**, ПРАВДАТА Е ДОБРО, НО
ЩАСТИЕТО Е ПО-ДОБРО, пиеси
16. **Алексей Толстой** – УСОЙНИЦА; МИШУКА
НАЛИМОВ; ПРИКЛЮЧЕНИЯТА НА РАЗТЪОГИН;
АРХИП, повести и разкази
17. **Александър Пушкин** – КАПИТАНСКАТА
ДЪЩЕРЯ; ДУБРОВСКИ, повести
18. **Артър Конан Дойл** – НЕ САМО ШЕРЛОК ХОЛМС,
разкази
19. **Майн Рид** – ЛОВЦИ НА РАСТЕНИЯ
20. **Дж. Бърнард Шоу** – КАНДИДА; ПИГМАЛИОН,
пиеси
21. **Лев Толстой** – КРОЙЦЕРОВА СОНАТА; ДЯВОЛ,
повести
22. **Ал. Куприн**, ЯМА; **Л. Толстой**, ОТЕЦ СЕРГИЙ –
БЪДИ МОЯ! ПОРОЧНИ СТРАСТИ, повести
23. **Иван Тургенев; Фьодор Достоевски; Антон Чехов;**
Иван Бунин; Александър Грин; Михаил Булгаков;
Андрей Платонов – ЗА ЛЮБОВТА, разкази
24. **Джеймс Оливър Кърруд** – КАЗАН, роман
25. **Ги дьо Мопасан** – ПО ВОДАТА. Френски истории

СЪДЪРЖАНИЕ

Фредерик Ървинг Андерсън

НОЩТА НА ХИЛЯДИТЕ КРАДЦИ

Глава 1	8
Глава 2	18
Глава 3	28

Превод Лиляна Мандаджиева

Робърт Хауърд

ЗЛАТНАТА УСМИВКА

Глава 1 На лов за убиеца	35
Глава 2 Следите на убиеца	49
Глава 3 Храмът Вуду	65

Превод Лиляна Мандаджиева

Ървин Коб

СТОМАНЕНИТЕ ГРИВНИ

I. Крахът на мистър Трим банкера	75
II. Менгемето на закона	77
III. Катастрофата с влака	80
IV. Мистър Трим решава да се възроди	83
V. Несполуките на мистър Трим	86
VI. „Менгемето на закона“ го грози опасност	89
VII. Крах на „блестящия план“ на скитника и на надеждите на банкера	92
VIII. Мистър Трим решава да продължи пътешествието си	95

Превод Лиляна Мандаджиева

Морис Льоблан

ЕВРЕЙСКАТА ЛАМПА

ПЪРВА ЧАСТ	97
ПЪРВА ЧАСТ	130

Преводач – неизвестен

ПРЕСТЪПЛЕНИЕ ВЪВ ФРЕНСКОТО КАФЕНЕ

/от сборника Ник Картър/

Глава 1 Хотелската стая „В“	159
Глава 2 Гаспар посочва нужния човек	167
Глава 3 Джон Джоунс	173
Глава 4 Всички видове опознаване	179
Глава 5 Патси хвърля нова светлина	185
Глава 6 Мисис Джоунс	191
Глава 7 Гардеробът на приятеля на Гаспар	197
Глава 8 По следите на куфарите	202
Глава 9 Историята на Хамънд	207
Глава 10 Истинската история на мисис Джоунс	211

Превод Петя Талева

Артур Конан Дойл

ЗЛАТНИТЕ ОЧИЛА

<i>/от сборника Разкази за Шерлок Холмс/</i>	217
--	-----

Превод Ц. Ц. Доброджалиев

Фредерик Ървинг Андерсън

НОЩТА НА ХИЛЯДИТЕ КРАДЦИ

В южните покрайнини на острова, в Батъри, имаше няколко криволичещи, тихи и спокойни улички; когато дневната суета затихнеше, тишината там наподобяваше гробищния покой.

На запад се беше проточил Бродуей, неспокоен дори нощем – оскъдният автомобилен поток и приглушеният тътен на метрото представляваха тънка нишка, свързваща вчерашния ден с утрешния. На север блещукаха безсънните светлини на Вестникарския център в Парк Роу Билдинг. Неговите машини тракаха дори в ранна утрин, когато, знае се, не спят само петлите. На изток се простираше реката, по която се виждаха гирлянди от мостове и петна от неподвижни кораби и баржи, поклащащи се от вълните на прилива. Реката само дремеше, тя не спеше.

Поскърцваха лебедки, тъмнината неохотно отстъпваше пред изпускащия пара катер, синкавата електрическа светлина гонеше сенките от склада, демонстрирайки, че по всяко време работническата класа не престава да се труди. Градът не спеше... с изключение на едно малко триъгълно парче земя.

В този обърнат триъгълник с основа улицата, където се бяха разположили най-големите ювелири на света, и връх във финансовото сърце на страната, където всяка минута цели състояния минаваха от ръце в

ръце – тук, където денем кипеше живот, сега цареше гробовна тишина, а гранитните и мраморните фасади на сградите бяха тихи като древни руини. Крачките отекваха в това царство на сенките с глухо ехо, а палката, изпусната от дремещия до някоя ограда постови, вдигаше шум, подобен на артилерийска канонада. Нито един автомобил, нито един човек нямаше на улицата, ако не се смяташе двойката попрегърбени пазачи, шепнещи си в една тъмна уличка. Тук на всеки ъгъл имаше хранилища с несметни съкровища, каквито не е по силите да приюти нито един монетен двор. Тук имаше също подземия, натъпкани със злато, и тайници със скъпоценни камъни, толкова редки, че стопаните бяха заменили охраната от плът и кръв със сложни, безпогрешни механизми. Скрити проводници, чувствителни като оголени нерви, опасваха всяко ъгълче, всяка клетка, защитена с бетон, стомана и гореща пара.

Глава 1

Патрулният Нула-Нула-Четири самотно крачеше по павираната уличка на „Интернешънъл лайф“, тихо щракайки с пръсти и напявайки синкопа, който му се въртеше в главата. Съвсем безчовечно беше това – да караш млад полицаи да се шматка по пустите улици и да патрулира в каменното гробище. Рядко покрай него минаваше някой частен охранител във възмутително сива униформа, но по-лесно беше да изстискаш вода от камък, отколкото да получиш от тези безродни цивилни човешко отношение. Единственото човешко същество, с което патрулният Нула-Нула-Четири можеше да размени някоя дума през цялата си шестчасова смяна, обитаваше далечния край на маршрута, до ре-

ката. Това беше Дългият Джон, уличен търговец, чийто димящ котел с наденички жално бълбукаше цяла нощ, примамвайки минаващите моряци и дразнейки нощните товарачи. Потропвайки под щракането на собствените си пръсти, полицаят продължаваше маршрута по павираните улички и размишляваше за горестите на живота и безотрадността на смъртта. Изведнъж откъм безмълвното каменно гробище се раздаде оглушителен рев на автомобилен мотор. От сумрака на нощта патрулният забеляза, че колата спря на лявата страна на улицата до самия тротоар.

Правило номер двадесет и шест от малката синя книжчица, която той носеше в джоба на гърдите си, закопчан с копче, гласеше, че подобно нарушение на правилата на движението „се наказва с глоба и/или със затвор“. Обаче, съдейки по всичко, а особено по звуците, които издаваха двама неудачни автомобилисти, на тях много им провървя, че успяха изобщо да спрат, макар и в нарушение на правилата за пътното движение. Когато се раздаде изстрелът на изгорелите газове, автомобилът се спускаше по Насау Стрийт, която всеки момент щеше да опре до улицата в ниското, известна като Мейдън Лейн, където в стародавни времена покрай романтичния криволичещ ручей са извеждали на паша добитъка.

Нашият патрулен замря на място и се замисли как да постъпи. Така можеше не само да прогони скуката, но и да заслужи добро име в участъка – помисли си само, да извършиш арест в такова заспало царство! От друга страна, правонарушението беше извършено зад ъгъла, тоест на място под юрисдикцията на неговия колега Мълиган. Впрочем Мълиган не се виждаше. При това Нула-Нула-Четири имаше утре почивен ден. Налагаше се да избира, при това бързо: да прекара деня

в съда или на риболов. Той все пак реши дилемата в полза на риболова: сезонът беше към края си, краят на октомври – тъкмо време за миграция на горбила. Избора си той обоснова също с това, че правилата за движението са създадени за случаи, когато е налице пътно движение. А доколкото такова сега не се наблюдаваше, то нямаше да се забележи, че правило номер двадесет и шест в дадения случай не е приложено.

Това, което се случи по-нататък, потвърди правилността на неговото решение. Нарушителите явно бяха

Изведнъж откъм стените на безмълвното каменно гробище се разнесе оглушителен рев на автомобилен мотор.

заседнали задълго и бяха принудени да развличат патрулния поне дотогава, докато дойде смяната му. Дори сега, когато моторът беше заглъхнал, от автомобила се носеха странни звуци. Един от автомобилистите излезе на въздух – малко трудно, защото тежкото палто сковаваше движенията му. Той се протегна, прозя се, съблече палтото – и кой знае защо реши, че е по-удобно да изучава съзвездията, лежейки върху ръждясалия капак на канализационния люк. Защо изобщо беше избрал за тази цел капака на люка, при това ръждясал, беше извън разбиранията на патрулния. Това, че той специално запали кибритена клечка, очевидно да не сбърка този капак с по-малко ръждясал, беше още по-голяма дивотия. Изглежда непознатият автомобилист остана доволен, защото в края на краищата се обърна по гръб и с усилие – понеже беше твърде дебел – се завря под автомобила.

Нашият патрулен, зажаднял за човешко общуване, се запъти към повредения автомобил и легналия под него човек. Пътникът, който седеше вътре, беше облечен в мечи кожи; на лицето му се открояваха истински Бисмаркови мустаци, а това, което оставаше между мустаците и козирката на шапката, скриваха старомодни защитни очила. Той изглеждаше съвсем като карикатурен моторист от онези времена, когато още не е било изобретено предното стъкло¹.

Като видя приближаващия се патрулен, пътникът в коженото палто се зае припряно да рови в джобовете си. Накрая извади две цигари и без да обели и дума, подаде едната на патрулния. Втората пъкна някъде под

¹ Първите автомобили не са се славели с комфорт, но индустрията на модата бързо реагира на търсенето: създавали се специални облекла, дори мрежи за косите на дамите, шуби за любителите на високите скорости, автомобилни защитни очила. – Бел. авт.

внушителните си мустаци и я запали с джобна запалка, очевидно скрита в ръкавицата му специално за такива случаи. Кимайки за поздрав, той с любопитство забеляза, че патрулният Нула-Нула-Четири ловко пъкна цигарата зад ремъчето на шлема си.

– Вземете още една за другаря си – каза човекът в коженото палто и извади още една цигара. Патрулният, без ни най-малко да се смути, я пъкна при предишната.

– Повреди ли се? – поинтересува се той, решавайки да започне разговора с разбиране и съчувствие.

Думите му като че ли стреснаха лежащия под колата автомобилист, той подаде глава, също със защитни очила.

– А, не! – каза той. – Ние сме канализационни инспектори, проверяваме люковете!

Полицаят погледна капака на люка, върху който се беше проснал човекът, и снизходително се усмихна. Последните пет минути от смяната можеше да употреби за полезни съвети. Във века на надеждните мотори, на иглените вентили, дросели, предни двигатели с вътрешно горене, зрелището на проснатия на земята автомобилист вече беше рядкост дори в жълтите вестници.

„Хъркимър“ деветстотин и седма година!“ – отбеляза за себе си полицаят, гледайки главината на колелата. Веднъж, още преди да започне да служи в полицията, той изкара курс по автомобилостроене и можеше да определи какъв е автомобилът дори по такива детайли като главината. Това беше твърде отдавна. За да кара някой „хъркимър“, произведен през деветстотин и седма година, трябва хич да не му върви в живота!

– Не се обиждайте, офицер – каза пасажерът в кожите, с удоволствие подръпвайки цигарата. – Той цяла вечер ремонтира този проклет автомобил и вече си по-

хаби всички нерви. Всъщност няма ли да ни кажете колко е часът?

Беше два без пет. Този на пръв поглед съвсем незначителен факт предизвика у автомобилистите известен смут и те твърде дълго го обсъждаха. Стигнаха до извода, че собствените им часовници изостават от времето, което им съобщил полицаят, с три минути и десет секунди. Точното време за двамата автомобилисти, явно заседнали тук до края на нощта, беше толкова важно, че любезният патрулен дори отиде до витрината с решетки на ювелира и си свери часовника с тиктакащия там хронометър. Когато се върна, пасажерът в автомобила беше вдигнал яката на палтото до ушите си и само вяло проблясващата от дълбочината на мечите кожи цигара даваше признаци за живот.

Патрулният клекна и драсна кибритена клечка до бензиновата помпа, докато механикът по неволя се потеше и ругаеше под автомобила, все така без да свали очилата си. Скоро се раздаде очакваният тропот от стъпки по тротоара. Патрулният Нула-Нула-Четири любезно се сбогува с автомобилистите и с бодра крачка се запъти към реката. Беше дошъл полицаят от следващата смяна, което означаваше, че започва почивният му ден. Мислите му бяха заети само с риболова. Той дори не се огледа. Ако се беше обърнал назад, щеше да види, че автомобилистът в колата измъкна главата си от кожите и предпазливо се огледа. Той взе един тежък инструмент, подобен на хидравлични ножици, вероятно крик – и го пусна на тротоара до автомобила. После почака тридесет секунди.

След тридесет секунди, сякаш забравил за събрата си автомобилист, той натисна педала на напълно съвременния стартер. Двигателят меко забръмча и автомобилът запълзя леко напред, зави по „Мейдън лейн“,

после на север към Бродуей. На кръстовището отново се възцари тишина. Отново стана безлюдно. Само капакът на люка отбелязваше мястото, където преди пет минути провидението подари на патрулния Нула-Нула-Четири две цигари като добавка към почивния му ден на брега с въдица в ръка.

Да затвори очи за два часа на койката в общежитието са достатъчни за опитния рибар! Така смяташе той, докато се обличаше и обуваше обувките си, размишлявайки каква стръв ще бъде по-подходяща – скариди или червеи. Но не било писано.

Много по-късно в кариерата си патрулният Нула-Нула-Четири неведнъж привеждаше като пример нощния инцидент: никога, значи, при никакви обстоятелства начинаещият патрулен не трябва да действа по собствено усмотрение! Това е допустимо за капитаните и дори понякога за лейтенантите, но що се отнася до патрулните – за тях действията при всякакви обстоятелства са описани в малката синя книжчица. В нашия пример следваше да се приложи правилото за пътно движение номер двадесет и шест. Ако патрулният беше изпълнил своя дълг и беше арестувал нощните птици, то на разсъмване щеше да му се наложи да се яви в съда, за да засвидетелства тяхното правонарушение. Съдията щеше да изслуша първите три думи и щеше да обяви: „Десет долара!“. И патрулният Нула-Нула-Четири, бързайки с всички сили, щеше да успее да хване ферибота в осем, а после влака в девет и да лови риба до насита, без да се съобразява с нищо. Правилата за пътно движение са написани не просто така и важат дори в два часа през нощта на Насау Стрийт!

Така или иначе, когато червеите, въпреки че бяха по-скъпи, надделяха над скаридите, патрулният Нула-Нула-Четири изведнъж беше събуден от такъв ужасен

шум, че мазилката всеки момент можеше да се откърти. На пода по едно и също време стъпиха множество крака по чорапи, така че двуетажните койки се разклачиха; до общата стая през двора се донасяха отривисти подвиквания и приглушени команди.

Оръжейният залп откъм улицата подсказваше, че на тротоара вече ги очаква полицейски фургон. Нашият патрулен намъкна ботушите си, опасва колана с палката, взе револвера и шлема и се присъедини към останалите полицаи в хола. Когато дойде неговият ред и извикаха името му, той откликна с „Тук!“, закопчавайки закопчалката на колана си; по пътя към улицата, спъвайки се от краката на другарите си пред него, той закопчаваше ризата си; и едва когато, качвайки се в зеления фургон, който при голяма необходимост можеше да събере четирийсет човека и да ги достави където трябва със скорост четирийсет мили в час, откри, че скъпоценните цигари са изпаднали от ремъчето на шлема.

– Сидер Стрийт! Отцепление! От „Уилям“ до „Бродуей“! В плътни редици! Да не може никой да се измъкне!

Тази команда беше предназначена за лейтенанта, който висеше на стъпалото. Фургонът потегли и взе първия завой с такава скорост, че полицаите едва не изпопадаха. На Уилям Стрийт те започнаха да изскачат навън като грахови зърна от шушулка. Патрулният Нула-Нула-Четири скочи на Насау Стрийт и замря на място – такава беше заповедта! Никого да не пропускат. На разстояние двадесет фута стоеше следващият полицаи, после следващият – и така нататък. Нито един от тях не разбираше какво става.